

6. Az örmény írásbeliségről

Az örmény az indoeurópai nyelvek önálló ágához tartozik. Mint talán minden nyelv a világon, az idők során az örmény is számos idegen nyelvi elemet olvasztott magába, mondhatni kölcsönvett a környezetében élő kultúráktól. Ez elsősorban a szókincsre vonatkozik: perzsa, ógörög, szír, arab és török szavakkal gazdagodott.

Természetesen „többféle” örmény nyelv létezik: elsőként említsük az óörmény nyelvet (neve: grabar, vagyis az írott emlékek nyelve), amely a főként vallási és történelmi témájú írásművekben szerepel a Kr. utáni 5. századtól kezdve, és máig a liturgia nyelve.

Az úgynevezett középörmény nyelv számos emléke a 12.-17. századi irodalmi anyagok nyelve, a mindennapi élő beszéd, a népnyelv jellegét őrzi.

Az újörménynek (az ashabarnak, vagyis világi nyelvnek) körülbelül negyven tájnyelvi változatát tartják számon. Ezek lényegében két csoportra oszlanak: a keleti változatokat a mai Örményország, Grúzia, Azerbajdzsán területén és Észak-Iránban élő örmények beszélik. A nyugati örmény a Kisázsiaiban és a legkülönbözőbb európai országokban élő - így az Erdélyben letelepülő magyarörmények, vagyis a nyugati szórványörménység nyelve.

Fontos hozzátennünk, hogy a 17. századtól kezdve kialakuló irodalmi nyelv két irányban fejlődött: az egyik az úgynevezett tbiliszi dialektusra épül, jelenleg ez az Örmény Köztársaság hivatalos nyelve is.

Ha részletesebben kíván utána olvasni a témának:

<http://www.magyarormeny.hu/index.php?apps=ormenyek&article=5>